

prima instanță: S. Stratan
instanța de apel: N. Cernat, A. Pahopol, L. Bulgac

nr. 3ra-191/17

ÎNCHEIERE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iuliana Oprea
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Petru Buzu în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a lui Petru Buzu împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea ordinului, recuperarea prejudiciului

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Petru Buzu și menținută hotărârea primei instanțe

constată:

La 18 ianuarie 2016, Petru Buzu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne cu privire la anularea ordinului, recuperarea prejudiciului.

În motivarea acțiunii a invocat că la 18 decembrie 2015, pârâtul a emis Ordinul nr. 295 ef „Cu privire la sancționarea disciplinară a șefului Direcției Continuitate, Securitate și Protecție a Informației a Serviciului Tehnologii Informaționale a Ministerului Afacerilor Interne, locotenent-colonel de poliție Petru Buzu”, fiindu-i aplicată sancțiunea disciplinară - retrogradarea în funcție.

Consideră ilegală retrogradarea sa din funcție, cu numirea în alta, fără acordul său, ordinul fiind ilegal în fond și emis cu încălcarea procedurii.

Explică că la 05 noiembrie 2015, în adresa sa de e-mail a parvenit de la Centrul de Guvernare Electronică a Cancelariei de Stat, invitația de a participa la Atelierul de lucru.

Susține că tematica Atelierului de lucru ținea de securitatea cibernetică, competență nemijlocită a Direcției pe care o conducea și participarea la acest Atelier de lucru putea să contribuie la îmbunătățirea activității Direcției respective, cât și a Serviciului Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne în general. A depus către conducerea Serviciului Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne un raport, prin care a solicitat permisiunea de a participa la Atelierul de lucru.

Indică că raportul a fost restituit fără a fi pusă vre-o rezoluție, motiv din care a contactat conducerea Serviciului Tehnologii Informaționale verbal, la care iarăși nu a primit un răspuns clar.

Astfel, având în vedere că tematica Atelierului de lucru ține de competența nemijlocită a Direcției pe care o conducea, cât și de faptul că nu a primit vre-un refuz sau vre-un accept din partea conducerii Serviciului Tehnologii Informaționale, a decis de a participa la desfășurarea Atelierului de lucru.

Subliniază că nu a cunoscut despre faptul că fusese desemnată de conducere o altă persoană care să participe la acel Atelier, deoarece conducerea nu i-a comunicat despre acest fapt atunci când dânsu s-a adresat cu solicitarea de a participa.

Mai indică că neparticiparea unui reprezentant al Ministerului Afacerilor Interne la Atelier putea să aducă la sancționarea sa disciplinară pentru neparticipare, în condițiile când a primit direct pe e-mail invitația de participare, iar tematica Atelierului ține de competența directă a Direcției pe care o conducea.

Susține că anterior de nenumărate ori asemenea invitații parveneau pe adresa sa electronică și dânsu, participa la aceste activități, informând conducerea verbal, telefonic, fie în scris.

Consideră că nu a comis nicio abatere disciplinară, iar prevederile art. 26 alin. (1) lit. b), c) și e), art. 30 din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, pct. 36 subpct. 6), 7) și 9) din Statutul disciplinar al polițistului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 502 din 09 iulie 2013, pe care le-ar fi încălcat, au fost invocate de pârât strict formal, deoarece nu a încălcat aceste prevederi legale, ba dimpotrivă, prin participarea la acel Atelier de lucru și-a exercitat atribuțiile nemijlocite de serviciu.

Rezumă că ancheta de serviciu efectuată de pârât până la emiterea ordinului de sancționare disciplinară, a fost efectuată cu grave abateri.

Astfel, ancheta a fost efectuată de către Direcția Combatere a Corupției a Serviciului Protecție Internă și Anticorupție, o subdiviziune a Ministerului Afacerilor Interne care nu era competentă să efectueze anchetă de serviciu în cazul de față.

Menționează că la efectuarea anchetei nu au fost cercetate și examinate obiectiv toate circumstanțele cauzei .

Susține că ancheta s-a desfășurat și ordinul a fost emis în perioada concediului său de studii.

Explică că sancțiunea disciplinară aplicată și anume retrogradarea sa în funcție pe un termen nelimitat este ilegal aplicată și este vădit disproporțională în raport cu faptele de care este învinuit. Or, pentru așa-zisa abatere comisă, a fost retrogradat în funcție, fiind transferat din funcția de șef de Direcție în funcția de specialist superior pe termen nelimitat.

A menționat că o asemenea sancțiune disciplinară este contrară art. 4 par. 2 din Convenția europeană, precum și art. 1 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 29/1930 privind munca forțată sau obligatorie, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 610-XIV din 01 octombrie 1999.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 43 din Constituție, art. 89 alin. (1), 90, 206 alin. (3) Codul muncii, art. 24 din Legea contenciosului administrativ.

Solicită admiterea acțiunii, anularea ordinului Ministerului Afacerilor Interne nr. 295 ef din 18 decembrie 2015, restabilirea sa în funcția deținută anterior, încasarea din contul pârâtului a unei despăgubiri în mărimea unui salariu mediu pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă, a prejudiciului moral în mărime de 30 000 lei și a cheltuielilor de judecată suportate.

La 29 aprilie 2016, Petru Buzu a depus o cerere de concretizare prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului a despăgubirii pentru absență forțată de la muncă în mărime de 7 758,99 lei.

La 29 aprilie 2016, Petru Buzu a mai depus și o cerere de renunț parțial la acțiune în partea privind restabilirea sa în funcția deținută anterior de șef al Direcției continuitate, securitate și protecție a informației a Serviciului Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne cu încetarea procesului civil în această parte.

Prin încheierea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 29 aprilie 2016, a fost admis renunțul reclamantului la pretenția privind restabilirea sa în funcția deținută anterior, șef al Direcției continuitate, securitate și protecție a informației a Serviciului Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne, a fost încetat procesul în privința pretenției privind restabilirea reclamantului în funcția deținută anterior de șef al Direcției continuitate, securitate și protecție a informației a Serviciului Tehnologii Informaționale al Ministerului Afacerilor Interne.

Prin hotărârea Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 12 mai 2016, acțiunea a fost respinse ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, a fost respins apelul declarat de Petru Buzu și menținută hotărârea primei instanțe.

La 02 ianuarie 2017, Petru Buzu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei recurate și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărârin prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată considerând-o ilegală și neîntemeiată.

În susținerea cererii de recurs a mai indicat și argumentele invocate în cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Obiectează că instanța de apel nu a aplicat deși urma să aplice normele de drept material invocate în apel.

Invocând prevederile art. 206 alin. (5), Codul muncii, art. 55 alin. (5) și (7) din Legea privind activitatea poliției și statutul polițistului, pct. 80, 81, 82 din Statutul disciplinar al polițistului consideră că instanța de apel urma să aplice prevederile legale sus indicate, precum și să aprecieze faptul dacă pentru abaterea imputată a fost aplicată o sancțiune disciplinară proporțională și echitabilă.

La fel, consideră că aplicarea sancțiunilor disciplinare disproporționate cum ar fi retrogradarea în funcție, retrogradarea în grad sau concedierea pentru abateri minore este ilegală și neîntemeiată, iar refuzul instanțelor de judecată de a aprecia proporționalitatea sancțiunilor în raport cu abaterea poate crea un precedent periculos când pentru o abatere minoră angajatul ar avea dreptul să aplice orice sancțiune disciplinară.

Susțin că în cadrul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare a fost ridicată problema disproporționalității pedepsei și careva argumente plauzibile,

bazate pe probe, referitoare la aplicarea sancțiunii disciplinare retrogradarea în funcție nu au fost aduse.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 16 decembrie 2016, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 159).

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 decembrie 2016, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Petru Buzu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Petru Buzu, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Petru Buzu ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Petru Buzu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Iuliana Oprea

Ion Druță